Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 40 SATURDAY, FEBRUARY 28 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК СУБОТА, 28-го ЛЮТОГО 1998 р. Ч. 40 РІК CV

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ЛАТВІЇ ВІДВІДАВ УКРАЇНУ

КИЇВ (УНІАР). — Тут 24-26-го лютого пребував з офіційною візитою прем'єр-міністер Латвійської Республіки Гонтарс Крастс. На переговорах з представниками українського Уряду він порушив питання кооперації двох країн у пошуках альтернативних постачальників природного газу. В ході переговорів підписано кілька документів про вільну торгівлю сільськогосподарською продукцією, про співробітництво в галузях соціяльного забезпечення, зв'язку, торговельного пароплавства, залізничного транспорту та про взаємне переселення українців і латвійців, які бажають повернутися на батьківщину.

Увечері 25-го лютого, в Києві проїздом з Ізраїля перебував і президент Латвії, але, у переговорах він участи не брав.

Прем'єр-міністри України та Латвійської Республіки погодилися, що з-поміж країн колишнього СССР саме між цими двома країнами правна база найкраще розвинена, однак практичне співробітництво не відповідає потенційним можливостям країн. Наприклад, в загальному обсязі латвійського експорту торговельні відносини з Україною займають лише 4 відс. Латвійська сторона серйозно обмірковує пропозицію українського прем'єра Валерія Пустовойтенка щодо замовлень кораблів різного призначення на українських кораблебудівельних заводах.

У середу, 25 лютого, з прем'єр-міністром Латвійської Республіки Г. Крастсом зустрівся голова Верховної Ради України Олександер Мороз. З української сторони в зустрічі взяли учать голова Комітету ВР України у закордонних справах і зв'язках з СНД Борис Олійник (фракція "Комуністи України"), перший помічник голови ВР України заступник керівника апарату ВР України Іван Мусієнко, заступник міністра закордонних справ України Анатолій Орел, а також амбасадор України в Латвії Віктор Михайловський.

"У нас є всі можливості розгортати співробітництво в різних напрямах, особливо в галузі економіки", — зазначив О. Мороз. Голова ВР заявив керівника латвійського уряду, що з ратифікацією всіх угод, підписаних в ході візити латвійського прем'єра в Україну, проблем не буде. На прохання латвійського гостя Олександер Мороз детальніше зупинився на ситуації в агропромисловому комплексі України, зокрема, харчовій промисловості і на ринку харчових продуктів: "У нас не дуже проста ситуація в агропромисловому комплексі. Ми тепер маємо дуже тяжку експансію імпорту, а особливо продуктів харчування.

Штучно збито ціну на них, це паралізувало наше тваринництво, особливо у галузі птахівництва. Склалася ситуація, коли є кваліфіковані кадри і достатні потужності, але вони простоюють".

Г. Крастс зазначив що на ринку харчових продуктів в Латвії продукція власного виробництва становить 70 відсотків, "але ми покищо обходимося без державної протекції на наші товари".

Прем'єр-міністер Латвії сказав, що в українців та латвійців є спільна проблема — необхідність знайти альтернативні російським джерела газу.

Голова правління російського акціонерного товариства "Газпром" Рем Вяхірєв, який також перебував у Києві з офіційною візитою, запевнив, що його фірма може надати Україні газу більше, ніж за всі попередні роки, якщо за нього вчасно платитимуть. Таку заяву він зробив у відповідь на висловлені українською і латвійською сторонами сумніви щодо надійности постачання російського газу.

Деякі питання українсько-латвійських відносин все ще залишаються невирішеними. Уряд України відмовляється скасувати тарифи на ввіз латвійських рибопродуктів, а без цього латвійці не підпишуть з Україною угоду про вільну торгівлю.

Посприяти у розв'язанні українсько-латвійської "рибної проблеми" пообіцяв Президент України Леонід Кучма. Під час зустрічі з головою латвійського уряду Г. Крастсом він сказав, що доручив В. Пустовойтенкові знайти взаємовигідне рішення. Президент Кучма поцікавився економічними реформами в Латвії й дістав відповідь, що там уже є власні конкурентно-спроможні промислові підприємства, яким вдалося відвоювати частину внутрішнього ринку в імпортерів.

Ухвалено проєкт закону про програму приватизації на 1998 рік

Київ (УНІАР). — Верховна Рада розглянула у повторному першому читанні та ухвалила проєкт Закону "Про державну програму приватизації на 1998 рік", поданий Президентом України. Доповідали: голова підкомітету з питань приватизації Комітету ВР з питань економічної політики та управління народним господарством Геннадій Угаров (група "Соціяльно-ринковий вибір) та член Комітету ВР з питань фінансів і банківської діяльности Олександр Єльяшкевич (група "Вперед, Україно!").

Комітет запропонував внести 17 поправок і доповнень. Зокрема, абзац 1 п.116, виключено як такий, що змінює підпорядкованість Фонду Державного Майна. Збільшено і підсилено контролю за виконанням програми приватизації. Пропонується, щоб контролю за виконанням програми здійснювали: ВР — шляхом заслуховування на засіданнях ВР та засіданнях комітетів і комісій ВР звітів Фонду Державного Майна та органів виконавчої влади; Рахункова палата — шляхом планових перевірок формування та використання фондів державного бюджету; Кабінет Міністрів — шляхом періодичного заслуховування на засіданнях КМ керівників органів виконавчої влади і уряду АРК; Спеціяльна контрольна комісія ВР з питань приватизації — шляхом попереднього розгляду проєктів нормативно-правних актів Фонду Державного Майна та надання висновків до них.

Комітет з питань фінансів і банківської діяльности запропонував відповідно до ст.4 закону про приватизацію державного майна затвердити "Державну програму приватизації на 1998 рік" у допрацьованому варіянті.

Проєкт постанови щодо відхилення законопроєкту про державну програму приватизації на 1998 рік вніс член депутатської групи "Вперед, Україно!" Олександр Єльяшкевич. На думку Єльяшкевича, проєкт Президента України має щонайменше п'ять відхилень від чинного законодавства і "містить грубі порушення діючого законодавства, прав власности, припускає втручання держави в приватні відносини, шляхом застосування механізмів та правних інститутів публічного права, а також порушує конституційний ґарант щодо рівности всіх форм власности в Україні". Єльяшкевич пропонує відхилити поданий Президентом законопроєкт як такий, що не відповідає вимогам п.4 перехідних положень Конституції, ст.13 Конституції та існуючим законам України.

В результаті дискусій та голосування ухвалено проєкт закону "Про державну програму приватизації на 1998 рік", запропонований Комітетом з питань економічної політики та управління народним господарством. За це проголосувало 227 депутатів.

О.Мороз скаржиться на львів'ян

Київ (УНІАР). — Голова Верховної Ради України Олександер Мороз звернувся з відкритим листом до Президента України Леоніда Кучми, Генеральної прокуратури, Міністерства Внутрішніх Справ, Служби Безпеки України та Львівської обласної державної адміністрації. У листі наголошено на "безчинствах, які творяться систематично у Львові під час зустрічей громадськости з кандидатами в народні депутати та представниками виборчих блоків і партій".

Звертаючись до Президента, О. Мороз пише: "Складається враження, що місцева влада потурає свавільному порушенню Конституції та законів України з боку екстремістів, дії яких розцінюються не лише як хуліганські, а, що більше, як політичні провокації, спрямовані на конфронтацію і розбрат у суспільстві. Черговим підтвердженням такого висновку стали події у Львові 24-го лютого під час зустрічі з виборцями народних депутатів Наталії Вітренко та Володимира Марченка. Незалежно від політичних поглядів депутатів наруга над ними з будь-якого боку означає підрив конституційности, дискредитацію державности і голови держави зокрема. Переконливо прошу Вашого втручання".

Фінансування виборчих кампаній залишається без змін

Вашінгтон. — У четвер, 26-го лютого, справа реформації закону про фінансування виборчих кампаній зазнала невдачі в Сенаті, що в основному майже на цілий рік відсуває можливість розгляду цієї справи.

Не зважаючи на цілорічне слідство про переступлення існуючого закону фінансування виборчих кампаній в останніх виборах 1996 року, а зокрема можливої участи в цьому президента Билла Клінтона та віцепрезидента Ал Гора, прихильники реформи згаданого закону не змогли перемогти обструкції республіканців. Найперше не вдалося здобути достатньої кількости голосів, щоб закінчити дискусію над запропонованими обидвома партіями змінами у згаданому законі, а опісля також не здобуто потрібної кількости голосів і для пропозиції сенатора Трента Лотта з Міссіссіпі, керівника сенатської більшости, котрого пропозиції були спрямовані виключно на робітничі профспілки ЗСА. Потрібно мати 60 голосів, щоб зупинити сенатську дискусію та змусити голосувати над самою зміною даного закону, а тим разом в обидвох випадках голоси були 51 до 48 і 45 до 54.

Хоч спонзори реформ згаданого закону, республіканський сенатор Джан МекКейн з Арізони та сенатор Расселл Фейнголд, демократ з Вискансин, на пресовій конференції заявили, що дальше будуть змагатися, то наступна можливість для цього буде аж за рік. Демократи, котрі в основному були головними пропагаторами

(Закінчення на стор. 3)

Ф. Кастро далі керуватиме Кубою

Ґавана, Куба. — Цими днями в кубинській столиці відбулася установча сесія Асамблеї народної влади, тобто парляменту країни, на якій Фіделя Кастро знову було обрано на пост голови Державної ради.

На пост його першого заступника одноголосно обрано на наступну каденцію його рідного брата, Рауля Кастра Руса, якого вважають другою особою в політичній і державній ієрархії Куби.

Ф. Кастро, починаючи з 1976 року, відразу після прийняття нової кубинської конституції, яка узаконила теперішній державний устрій, очолює державу, уряд і Раду національної оборони. Він також вже понад 30 років є першим секретарем ЦК Комуністичної партії Куби.

Процес зформування владної вертикалі, включаючи вибори на місцевому, провінційному і загальнокрайовому рівнях, задемонстрував, що режим Ф. Кастро досить впевнено контролює ситуацію в країні.

Закордонні спостерігачі, в тому числі американські, висловлюють думку, що тверде становище Ф. Кастро може стати позитивним чинником на користь продовження економічних реформ в єдиній на всю західню півкулю комуністичній державі.

Про немалий запас стабільности в кубинській спільноті свідчать і вислідки січневої візити на острів Папи Івана Павла II, яка відбулася, всупереч похмурим прогнозам, повною мірою мирно і шляхетно.

В Україні
(З інформацій УНІАР)

КРЕДИТНІ СПІЛКИ ПОТРЕБУЮТЬ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма 24-го лютого зустрівся з керівництвом Національної Асоціяції Кредитових Спілок України. Ця добровільна неприбуткова фінансова установа нараховує 30,000 членів, об'єднаних у 67 спілок, що діють в 19 областях. Ці організації зіткнулися з серйозною проблемою законодавчого забезпечення їхньої діяльности. Вже два роки проєкт закону про кредитові спілки лежить у Верховній Раді, так і не пробившись на розгляд у сесійній залі. Саме цю проблему і обговорювали керівники асоціяції з головою держави, наполягаючи на втручанні виконавчої влади і Президента України в ситуацію, яка вимагає негайного її вирішення.

Л. КУЧМА ПРИЙНЯВ ДЕЛЕГАЦІЮ НІМЕЦЬКОЇ ФІРМИ "КЛЯС"

КИЇВ.— Президент України Леонід Кучма 24 лютого прийняв членів правління фірми "Кляс". Під час зустрічі представники цієї німецької компанії поінформували голову української держави про хід втілення в життя проєкту щодо створення спільного підприємства з виготовлення зернозбиральної та іншої аґрарної техніки. Зокрема, вони розповіли про завершення розробки проєктів, які здійснюються разом із колективом дніпропетровського виробничого об'єднання "Південмаш" та Павлоградського механічного заводу.

ТЕЛЕФОНІЧНА РОЗМОВА ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩІ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма 23-го лютого мав телефонічну розмову з Президентом Республіки Польща Алєксандром Кваснєвським. Керівники держав проаналізували хід виконання важливих двосторонніх домовлень, в першу чергу, спрямованих на поглиблення економічної співпраці країн-партнерів. Окремою темою розмови були питання розвитку інтеграційних процесів у Европі, включення до них ширшого кола учасників.

О.МОРОЗ ВІДВІДАВ ХАРКІВЩИНУ

ХАРКІВ. —Голова Верховної Ради України Олександер Мороз завершив передвиборчу поїздку по Харківській області. На зустрічі з мешканцями Змієва О. Мороз у своєму виступі заявив, що сьогоднішній розвал є наслідком поразки під час "холодної війни". Голова парляменту навів деякі статистичні дані, які свідчать, що ці наслідки стали відчутними ще до того, як Україна стала незалежною. О. Мороз відвідав завод ім. Малишева, зустрівся з керівниками промислових підприємств Харкова, керівниками місцевих адміністрацій, народними депутатами області, представниками громадських організацій.

"АВТОЗАЗ" СУДИТЬСЯ З ЖУРНАЛОМ "КОМПАНЬЙОН"

КИЇВ.— В один мільйон гривень оцінило виробниче акціонерне товариство "АвтоЗАЗ" нанесену йому шкоду після надрукування в журналі у грудні минулого року статті "Тише едешь, будешь больше...". У скарзі, поданій до Печерського районного суду Києва йдеться про захист ділової репутації та грошове стягнення за моральну шкоду з журналу і журналістки Лесі Криничної. Про це повідомив на прес-конференції директор журналу Володимир Челомбитько. За його словами, в статті йшла мова про Львівський автомобільний завод, але авторка порівняла проблеми ЛАЗу і "АвтоЗАЗу" та висловила кілька власних думок, що стали згодом причиною "переносу термінів підписання установчого договору СП 'АвтоЗАЗ-ДАЕВУ' у лютому 1998 року".

ХАРКОВУ — ВІЛЬНУ ЕКОНОМІЧНУ ЗОНУ

ХАРКІВ. (УНІАР-АНТ). На останній сесії Харківської Міської Ради більшістю голосів депутати висловилися за проведення у Харкові консультативного референдуму про створення вільної економічної зони. Референдум відбудеться у день виборів 29-го березня. В разі, якщо більшість харків'ян проголосує за створення вільної економічної зони, то місцева влада розпочне домагатися права на здійснення проекту на рівні влади верховної. Про це повідомили на пресовій конференції у міському виконавчому комітеті.

ДЛЯ РОСІЙСЬКОЇ МОВИ ВИМАГАЮТЬ СТАТУСУ ДЕРЖАВНОЇ

ХАРКІВ (УНІАР-АТН). — Ще минулого року Харківська Міська Рада ухвалила рішення про надання на теренах Харкова російській мові офіційного статусу. Прокурор Харкова Стефан Славський оцінив це рішення як неконституційне. Тепер з цими вимогами біля обласної державної адміністрації появляються пікети. Цього разу свої вимоги голові обласної державної адміністрації висунуло реґіональне товариство "Русь". Малочисельні пікетувальники засуджують "тотальну українізацію" і вимагають надання російській мові статусу другої державної. Відкликаючися на 53-тю статтю Конституції, яка гарантує представникам національних меншин право отримувати освіту рідною мовою, пікетувальники закликали обласне керівництво до виконання цього закону і закликали бойкотувати ті навчальні заклади, у яких мова навчання не відповідатиме бажанню учнів та їхніх батьків.

Польща хоче зберегти безвізовий режим з Україною

Лондон. — Польща, яка збирається стати членом Европейського союзу, хоче зберегти безвізовий туризм між собою і Україною, не зважаючи на те, що ЕС вимагає від неї закрити східній кордон, повідомили 25-го лютого засоби масової інформації.

Міністер закордонних справ Польщі Броніслав Ґеремек, який перебував в Лондоні, сказав, що його обов'язком є просити представників ЕС погодитися з режимом на українському кордоні.

Раніше цього місяця комишенер ЕС Ганс Ван Ден Брук закликав Польщу посилити контролю на східньому кордоні і підготуватися до запровадження візового режиму, щоб перешкодити організованій злочинності, наркобізнесові, контрабанді і нелегальній імміґрації.

Новий закон, який вимагає від громадян Росії і Білорусі в'їздні візи, спричинив тертя з обома країнами і зменшив обсяг „човникової" торгівлі. За словами Б. Ґеремека, Польща погодилася з втратою в наслідок цього 3 біл. дол., бо членство в ЕС для неї важливіше. Він разом з тим висловив сподівання, що його країна стане мостом між сходом і заходом, а не прикордонною зоною.

Нафтоґазовий комплекс України зреформують

КИЇВ (УНІАР). —В середу, 25 лютого, Президент України Леонід Кучма підписав указ про реформування нафтогазового комплексу України.

Указ означає практичну підтримку пропозиції Кабінету Міністрів про створення Урядом державної національної акціонерної компанії "Нафтогаз України". Її основу складатимуть 100 відсотків акцій державних акціонерних товариств, створених шляхом перетворення підприємств нафтогазового комплексу, що не підлягають приватизації, а також пакет акцій відкритих акціонерних товариств нафтогазового комплексу, які, згідно з існуючими законами, є державною власністю.

В указі Президента зазначається, між іншим, що такий крок сприятиме структурній перебудові нафтової, газової та нафтопереробної галузей економіки України. Передбачені заходи мають підвищити рівень енергетичної безпеки держави, забезпечити ефективне функціонування та розвиток нафтогазового комплексу, повніше задоволення потреб промислових та побутових споживачів у сировині та паливно-енергетичних ресурсах, — вважає українське телебачення.

Також голова держави підписав ухвалений Верховною Радою закон про внесення змін до закону України під назвою "Про підприємства в Україні".

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 25-ГО ЛЮТОГО, багатонадійний республіканський конгресмен Билл Паксон, якого минулого літа звільнили зі становища провідника більшости в Палаті Репрезентантів за те, що плянував відібрати від Нюта Ґінґріча місце спікера, несподівано повідомив, що не збирається після закінчення теперішньої каденції дальше бути конгресменом. Він сказав, що залишає свою політичну кар'єру для того, щоб могти присвятити більше часу родині. Репортерам засобів масової інформації Б. Паксон сказав, що „ більше ніколи не буде кандидувати на будь-яке політичне становище". Ця вістка приголомшила багатох членів Палати Репрезентантів зокрема тому, що тому тиждень Б. Паксон був вирішив позмагатися з Ричардом Армі, республіканським конгресменом з Тексасу за працю керівника більшости у Палаті Репрезентантів. Однаке Н. Ґінґріч відразу зареагував на таку можливість і недвозначно подав своїм співпартійцям до відома, що теперішній провід у Палаті Репрезентантів повинен залишитися покищо незмінним.

У СВІТІ

У СЕРЕДУ, 25-ГО ЛЮТОГО, американський еміґрант Вальдас Адамкус був записаний на президента Литви. У своєму виступі з того приводу він зазначив, що покладається на свій західній досвід та допоможе країні визбутися совєтської минувщини. Диплomati твердять, що В. Адамкус має намір збудувати модерну націю, котра орієнтуватиметься на Европейський союз і НАТО. Крім того він хоче, щоб Литва визбулася репутації повільного бюрократизму совєтського стилю та неквапливих реформ.

ТИЖДЕНЬ ТОМУ НЕВІДОМІ озброєні грузинські повстанці захопили чотирьох працівників Організації Об'єднаних Націй та кількох мешканців глухого села Джікгашкарі, 200 миль на північний захід від Тбілісі, столиці Грузії. Після тижневого насильного затримання згаданих осіб, повстанці у середу, 25-го лютого, здалися, але їхньому провідникові вдалося втекти. Згідно зі заявою Вахтанга Абашідзе, пресового секретаря президента Едуарда Шеварднадзе, 30-річний провідник повстанців Гоча Есебуа та його двох товаришів зуміли втекти з оточення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices
Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор: Зенон Снилик
Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Віра гори рушить

Наприкінці січня і на початку лютого засоби масової інформації України і навіть світу присвятили більше уваги, ніж звичайно, голові Національного Банку України Вікторові Ющенкові. Журналісти зауважили, що 43-річний банкір є білою вороною в космополітичному і безхребетному Уряді України.

У своїй статті з 29-го січня київська кореспондентка аґентства Ройтерс Айрін Марушко наводить слова одного західнього дипломата, який сказав, що В. Ющенко відрізняється від більшости українських урядовців своєю сильною і привабливою особистістю і тим, що він має віру. Завдяки цій вірі він домігся успішного проведення грошової реформи, стабілізації гривні і широкої популярности в народі.

Звідки ж у головного банкіра взялася віра, коли в інших керівників України її й під мікроскопом не побачиш? Секрет полягає в тому, що йому з дитинства прищеплювали справжній український патріотизм і духовість — основу для подальшого життя. Його батько, який був учителем англійської мови, відмовився вступати до Комуністичної партії і пізніше був засланий до Сибіру тільки за те, що в хаті висіла ікона замість портрета Сталіна.

Про міцні духові орієнтири В. Ющенка свідчить те, що він бере активну участь у відродженні української культури й спадщини. Головний банкір є співголовою комітетів, які займаються відбудовою знищених большевицьким режимом соборів — Михайлівського і Успенського. Він прямо заявляє про свою національну гордість і бачить нову Україну квітучою державою, яка, як і кілька століть тому, дивує чужиців впорядкованістю, гостинністю і освіченістю.

Такого бачення своєї держави, на жаль, немає в переважної більшости українських урядовців — колишніх совєтських бюрократів і партійних босів. Складається враження, що керівництво України насаджено ззовні, з якоїсь іншої держави чи навіть плянети і це частинно є правдою, бо вони — представники померлого СССР. Будучи перекотиполем, без глибокого національного коріння, вони служать передусім своїм особистим інтересам, а не Україні.

Бо як пояснити те, що Президент Леонід Кучма активно домагається участи російських підприємницьких кланів в приватизації найважливіших енергетичних підприємств України? Чому досі не завершено будівництво нафтового терміналу в Одесі, який зменшив би залежність України від російської нафти? Чому українский Уряд спокійно спостерігає, як в Севастополі щораз більше міцніють російські військові установи? Дійшло до того, що українських вояків у цьому місті почав судити за злочини російський суд! Крім того, моряки Чорноморської фльоти, громадяни Росії, можуть голосувати нарівні з українськими громадянами на виборах до Верховної Ради України! Можна собі уявити, за кого вони проголосують.

Ще один свіжий приклад байдужости українського Уряду до своєї країни. 21-го лютого посадник Москви Юрій Лужков знову безперешкодно приїхав до Севастополя і привселюдно заявив, що місто це і взагалі Кримський півострів є російські. Міністерство Закордонних Справ України замість того, щоб оголосити його персоною „нон-ґрата", заборонити йому назавжди в'їзд в Україну, кволо відповіло через два дні, що територіяльних претенсій між Україною і Росією не існує. Якщо це так, то чому Державна дума Росії не поспішає з ратифікацією російсько-українського договору, який Верховна Рада України поспішно схвалила великою кількістю голосів? Швидше за все росіяни сподіваються, що на березневих виборах переможуть ліві промосковські сили і це дозволить їм загребти не тільки Крим, а й всю Україну.

Неймовірно, але факт: спостерігаючи за непевною політикою України, за неї починають дбати сусідні держави. Польща, побоюючись відродження російської імперії, взяла на себе ролю захисника незалежности України і опікуна її інтересів в Европі. Латвія нещодавно порадила Києву забезпечити собі ще одне джерело природного ґазу — норвежського, щоб не бути закладником російської монополії „Газпром".

Звичайно, теперішнім урядовцям, зформованим дорослим людям, неможливо відразу стати справжніми патріотами, національно-свідомою елітою. Їм мало допоможе навіть приклад В. Ющенка. Тому вони повинні піти від влади, як радить депутат Левко Лук'яненко Леонідові Кучмі. Прискорити цей процес можуть виборці, проголосувавши 29-го березня проти лівих і проросійських кандидатів. У цих кандидатів немає національного хребта. Хай їхні економічні програми будуть найдосконалішими — вони не спрацюють без духового фундаменту і віри в Україну.

Раїса Руденко

ДЛЯ ПЕСИМІЗМУ ПРИЧИНИ Є, ТА Є І ДЛЯ ОПТИМІЗМУ

Ситуація в Україні все частіше породжує песимістичні настрої не лише в краї, але і в діяспорі.

Безвладдя в Україні надто затягнулося. Влада, очевидно, є, але вона вже сьомий рік фактично вчиться бути владою й водночас бореться за своє місце на державному олімпі.

Закріплюючи міжнародний авторитет держави, українські керівники всередині країни змушені постійно стримувати шалений натиск антиукраїнських сил, які саботують виконання українських законів, економічних, наукових, культурно-освітніх та інших національних програм.

Проімперські сили

Керовані й підтримувані з-за кордону, проімперські сили дуже міцні в Україні. Посівши державні пости на різних рівнях влади, вони безкарно роблять усе можливе, щоб дощенту зруйнувати українську економіку й українську державність. З цією метою вони дбають, щоб закони суперечили один одному і щоб "права рука не знала, що робить ліва".

Отже, заки державницька частина урядових установ у великій, напруженій щоденній боротьбі намагається зберегти українську державу і втримати спокій та мир у суспільстві, населення України залишається незахищеним.

Життя пересічних громадян уже сьомий рік нагадує суцільне барахтання в потоках шаленої повені та хапання за соломину в умовах, де ніхто нікому не подасть руки. Не тому, що не мають серця, а тому, що подати комусь руку можна лише добравшись до берега самому чи, принаймні, відчувши під ногами дно. Та й тоді кожний передусім кинеться рятувати власних дітей. Що є цілком природно. Та є чимало людей без чести й сумління, котрі вибираються на твердий грунт по чужих спинах. Ці випливають найпершими і зовсім не для того, щоб подати руку ближньому. Навпаки, вони намагаються втопити кожного, щоб заволодіти його майном.

Те ж саме відбувається і у владних структурах: українські патріоти роблять усе, щоб втримати та зміцнити незалежну українську державу, антиукраїнські політики активно узурпують владу, грабують і вивозять награбоване за кордон, а знесилену Україну намагаються повернути в російське ярмо.

У неміцній державі завжди гору беруть злочинні елементи. Тож не випадково чесним політикам потрапити в парлямент України дуже важко. Якщо їх обирають переважною більшістю голосів виборців, ліва парляментарна більшість будь-що намагається визнати їх обрання незаконним. А ті, які все ж стали парляментаристами, не завжди мають змогу усунути порушення законів навіть у самій Верховній Раді, не те що у цілій державі. Отож вони роблять усе можливе, щоб для вирішення проблем громадян ухвалювалися відповідні закони. На жаль, не завжди ці закони ухвалюються на користь народу, бо ліва більшість іноді перемагає, приймаючи закон для партійної номенклятури та злочинних кланів. Та найголовніше те, що вже ухвалені закони часто не виконуються передусім самими депутатами та представниками владних структур, як у центрі, так і на місцях. Міліція ловить дрібних правопорушників, а потужні злочинні клани почуваються господарями не лише в міліції, а й у державі.

Лікарі, медсестри, вчителі, міліціянти, судді та інші працівники бюджетної сфери фактично працюють на самому ентузіязмі. А живуть з власних городів. Зажили в достатку переважно ті, хто вміє торгувати, або ті, що навчилися махлювати. Хоча торгівцям теж важко: доводиться платити забагато податків та ще й від злочинців відкуповуватися. Та все ж вони не бідують.

У найважчому становищі перебувають саме працівники бюджетної сфери, особливо принципово чесні люди. І саме вони є цілком незахищені перед розгнузданою вседозволеністю "нових українців" та "нових русскіх", бо цих останніх в Україні більше.

Сьогодні оптимізму в Україні менше, ніж було в перші роки незалежности. І не лише через злидні, а й через неспроможність влади перед організованою злочинністю.

Громадяни почувають себе безправнішими, ніж раби. Рабовласники принаймні годували своїх рабів, бо цінували як робочу силу. Сьогодні в Україні варто лише зробити критичне зауваження на адресу керівника установи чи підприємства, і негайно втратиш працю. Закони є, та суд все частіше вирішує на користь того, хто більше платить. Справи бідних людей не вирішуються "за браком часу" та з інших причин.

Комуністам не вірять, але вони сильні

Люди вже не вірять комуністам, але не вірять і в справедливі вибори. На їх думку, до влади прийдуть не ті, за яких проголосує народ, а ті, в кого багато грошей. Таке становище привело до збільшення числа самогубств. Наприклад, у 1996 році на кожні 100,000 населення було 30 самогубств.

Колись українці тікали від большевиків, сьогодні намагаються виїхати, щоб врятувати дітей від нового штучно створюваного комуно-шовіністами голоду. Саботуючи реформи та затримуючи зарплатню і пенсії, антиукраїнські сили звинувачують у цьому "самостійників", "націоналістів" і українську незалежність уцілому.

Комуністи обіцяють "золоті гори" всім, хто їх підтримає на виборах. Якщо ж врахувати, що росіян в Україні понад 10 млн. та додати до них правовірних українських комуністів, то побачимо, що на території держави є величезна "п'ята колона", яка діє за усталеним авторитарним принципом. Тому її шалена пропаґанда проти національних демократів мимоволі впливає на якусь частину людей. Не можна виключати можливости, що ними керує чужинецька розвідка. І що ті саботажі та провокації хтось спрямовує й координує. Швидко впоратися з цією величезною "п'ятою колоною" можна лише авторитарно. Але Україна — демократична держава і мусить дотримуватися загальноевропейських і загальнолюдських норм. Вона бореться зі злом демократичними методами, чим оберігає народ від подій, подібних до юґославських.

Як бачимо, причин для песимізму багато. Та згадаймо таких відомих з давніх давен пророків як Касандра, Настрадамус, Кейс та інших. Вони також про позитивне згадували у своїх пророцтвах хіба що одним рядком "з'являться ліки від раку та від чуми XX століття", а головну увагу зосереджували на трагічних подіях. В такий спосіб вони прагнули застерегти людство і дати шанс уникнути трагедій, змінити розвиток подій, або хоч пом'ягшити удари долі. Так і нинішня преса — більше уваги приділяє неґативним явищам. Адже замовчування не сприяє викоріненню зла, навпаки, допомагає йому безкарно процвітати.

Україна виживе

Якщо ж глянути на розвиток подій в Україні з іншого боку, то побачи-

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про зміну варти

На тему цієї конечної зміни варти, чи пак зміну поколінь, ми вже писали не один раз, бо тема завжди актуальна, але і не завжди бачимо, щоб ця так конечна зміна у практиці приходила. Бо, розуміється, є куди легше говорити про це і запевняти яке воно конечне, як переводити у життя. І на це складаються різні причини, з яких деякі є оправдані, а інші просто тільки існують силою безвладности. А завжди ця тема є на обліку і один чи другий її доказ актуальности переживаємо у нашому політичному і громадському житті. Ось саме минулого тижня мали ми знова живий приклад, як актуальне це питання в нашій громаді і як не бачимо досі багато змін на краще. Було це при гарній нагоді, коли українська громада Ню Йорку вітала нового амбасадора України до Об'єднаних Націй Володимира Єльченка. Все відбулося за пляном, із теплим привітанням та ввічливою атмосферою, але вистачило поглянути з боку на залю зустрічі і на усі ці сивоголові постаті представників нашого зорганізованого життя, щоб здати собі справу, як дуже бракувало серед них цієї зміни, яка нам так потрібна і це якнайскорше. Серед представників організацій Великого Ню Йорку та околиці не було ніяких молодих облич, а єдиними справді молодими були представники Уряду України зі своїми дружинами і з почесним гостем на чолі.

Ви добре знаєте, дорогі читачі, що такий стан повторяється тепер дуже часто і що на всіх культурних чи громадських імпрезах бачиться завжди ці самі обличчя заслужених наших громадян, яким, розуміється, належиться там місце, але не тільки їм. Як хочеться бачити поруч них тих молодих, щоб природним способом перебирали керму громадського життя у свої руки. Де вони? Чому їх шукаємо із побільшаючим склом в руках надармо при нагоді майже кожної імпрези, яка відбувається в нашій громаді?

Часто чуємо з їхніх уст критику наших зібрань чи імпрез, брак пристосування їх до сучасного життя та сучасного думання, і це зрозуміле. Але власне ті, які критикують, мають найкращу нагоду змінити на свій лад, що і як бажають. Не може бути для них оправданням те, що „старі не допускають їх до керми" тому, що це старше покоління активних громадян відходить природним способом і немає просто тижня, щоб ми не читали про відхід одного чи іншого у рубриці некрологів в нашому щоденнику, яка тепер постійно заповнена.

Тому ставимо собі при кожній такій нагоді, як саме минулого тижня, питання чому воно так у нас діється? Чи тут причиною зовсім змінений стиль життя і думання вихованих і вивчених вже на чужині повних сили тепер громадян українського походження? Чи тут причиною нехіть до способу і системи публічного життя, який ми впровадили, а радше продовжали після наших батьків? Якби воно не було, зміна мусить прийти правом життя і в цьому ми ще живучі мусимо допомогти. В нашому народі не може бути інакше, як в усіх.

Може це вже краще зрозуміли в Україні, як ми тут в діяспорі. Доказом цього зрозуміння були саме представники урядових чинників, що тепер мають завдання репрезентувати Україну на американському терені і доказом того також ряд молодих українців, що тепер підготовляють вибори чи таки кандидують на депутатів Верховної Ради України. Ось перед нами привезений тепер зі Львова матеріял, що це підтверджує. Читаємо з радістю про одного із кандидатів до ВРади, Андрія С. Народжений 1967 року, один із творців студенткого братства, організатор та активний учасник студентського голодування в 1990 році у Києві. А в 1996 році обраний головою депутатської комісії до Львівської Обласної Ради з питань освіти, культури, науки, молоді та спорту. Він кандидує від ідеї незалежности України. Він не один, а лише ми мали щастя пізнати його наміри. Це саме доказ, що зміна варти в Україні таки приходить, а ми можемо не тільки раділи, а й допомогти в тому, чим тільки можемо. Хай такі, як Андрій будуть прикладом для його однолітків з діяспори. Хай вони, як він, кандидують, не на депутатів, а на провідників нашого громадського життя тут на поселеннях.

О-КА

Борис Кожин,
віцеадмірал, депутат
Верховної Ради України

Військово-морські сили України

V

Виразним прикладом діяльности „п'ятої колони" є Крим. Москва не лише не засуджує кримського сепаратизму, але й всіляко заохочує його, намагається створити там таку „п'яту колону", яка не снилася навіть Гітлеру. Як відомо, і це підтверджується документами, Росія передала Україні Крим добровільно, і Біловезьку угоду підписала також добровільно. Але саме Росія почала ревізію цих угод, як тільки побачила їх невідповідність своїм інтересам. Міжнародні організації — ООН, ОБСЕ, ЕС — давно зробили висновок про повну законність належання Криму і Севастополя Україні, проте Росія тягне Крим і Савастопіль до себе, нехтуючи думкою міжнародного співтовариства. Все робилося відкрито: кримський „президент" Ю. Мєшков, ні від кого не ховаючись, їздив до Москви і отримував там інструкції. З Росії до Криму постійно приїздили емісари, які все робили під гаслом: „Крим — це Росія, Севастополь — місто російської слави".

Велику небезпеку для України становить російська Чорноморська фльота, її військовослужбовці, серед яких багато носіїв реакційних поглядів. Адже 90 відсотків особового складу ЧФ у свій час голосували за партію Жириновського і підтримують шовіністичні сили в Росії.

Другим чинником, що сприяє перетворення російської громади Криму в проросійську „п'яту колону", є потужна пропаґандивна і моральна підтримка Москвою кримських сепаратистів. У той же час я переконаний, що Москва бачить у Криму лише свої стратегічні пляни, а мова про „захист росіян" має на меті лише виправдання територіяльних претенсій і нічого більше. У цій кампанії використовується абсолютна брехня, тотальному характеру якої, підсиленому сучасними технічними засобами, пересічна людина не в змозі протистояти.

Висновок можна зробити один: важко встановити контакт з людьми, у яких деформовано свідомість, а ще важче, або й зовсім неможливо — з людьми, які мають свідомість, куплену за гроші. Гітлер і Геббельс у порівнянні із сучасними фальсифікаторами правди — немовлята.

Україна подає багато прикладів „етнічного", національно-соборного патріотизму: С. Петлюра, Є. Коновалець, С. Бандера, Р. Шухевич, В. Чорновіл, Л. Лук'яненко. Але існує й патріотизм територіяльний.

Перебуваючи у Криму, Севастополі, Запоріжжі, Миколаєві, я мав розмови з багатьма людьми, в тому числі з російськомовними. Ми згадували приклади сучасного патріотизму, як, наприклад, присяга на вірність Україні на СКР-112, піднесення державного прапора незалежної України і перехід корабля з пункту базування Донузляв до Одеси, не зважаючи на шалений тиск з боку командування ЧФ, протидію авіяції, кораблів ЧФ, і навіть використання зброї проти залоги сторожового корабля. Проте корабель дійшов до Одеси. Цікаво те, що три чверті залоги складали російськомовні військовослужбовці. Особовий склад „МГ Сигнальщик", серед якого були і російськомовні військовослужбовці, заприсягнув на вірність народові України, але керівництво ЧФ з жорстокістю розформувало залогу.

Люди добре розуміють, де добро, а де зло. Так, у розмовах з представниками Чечні було підкреслено, що на боці дудаєвців з ідейних переконань воювали також і росіяни, що свідчить про те, що територіяльний патріотизм — велика сила.

Із сказаного можна зробити висновок: запевнити власну національну безпеку Україна може лише в ефективному поєднанні зовнішньополітичних та військових ґарантій. Однак, виникає питання: а чи здатні Збройні Сили України бути військовим ґарантом своїй державі?

За 1996 рік фінансування Збройних Сил України складало 25 відсотків від мінімальної їх потреби, а на 1997 рік було сплянованo у бюджеті стільки грошей, що їх вистачало на платню для військовослужбовців та оплату харчів лише на 40 відсотків. На інші важливі потреби Збройних Сил фондів не залишилося.

Таким чином, від військовослужбовців Збройних Сил України, боєздатних на 20 відсотків, напівголодних, 75,000 з яких до того ж не мають мешкань, вимагати військових ґарантій неможливо без надання державних ґарантій самим військовим.

Але вихід є. Вступаючи у III тисячоліття, ми повинні дбати про обороноздатні, професійні, мобільні Збройні Сили з високим ступенем бойової готовости, із чисельністю 0, 4-0 — 5 відсотка від населення України, із сучасним озброєнням.

Національну Ґвардію України я бачу як елітні українські війська із високим рівнем дисципліни, головною метою яких повинна бути підготова I, II та III ешелонів резерви, у тому числі — підготова молоді та її конституційний обов'язок — дійсна служба в армії терміном до 9 місяців, а також підготова офіцерів запасу після закінчення університету чи інституту, терміном до 1 року.

Україна як незалежна морська держава та суб'єкт міжнародного права вже має власні Військово-Морські Сили, призначені для захисту її інтересів на морі. Засвідчуючи оборонну спрямованість військової політики України та її миролюбний зовнішньополітичний курс, ВМС України покликані здійснити наступні військово-політичні цілі:

— захист суверенітету та територіяльної цілісности України;

— захист національних інтересів України у Світовому океані;

— виконання зобов'язань в аспекті зміцнення міжнародної безпеки;

Які ВМС потрібні Україні?

Україна створює ВМС такого складу, який забезпечує стримання можливої аґресії з моря, а з початком бойових дій — розгром основних морських угруповань противника в акваторії Чорного моря, а також сприяння приморському флангові сухопутних військ в оборонних та контрнаступальних операціях.

Завдання ВМС України у мирний час:

1. Забезпечення постійної боєздатности для стримання можливої аґресії.
2. Підтримання сприятливого оперативного режиму у своїй зоні.
3. Забезпечення захисту судноплавства, вантажних перевезень, представництва та інших видів діяльности держави у морських та океанських зонах.

Таким чином, виходячи із вищесказаного, рішення може бути лише одне: Президент України, Кабінет Міністрів, комісії Верховної Ради України повинні подати на розгляд парляменту проєкти законів, спрямованих на розвиток концепції національної безпеки України. Необхідно, щоб Верховна Рада прийняла ці закони, зокрема про Раду національної безпеки і оборони України, про зовнішню розвідку, а також інші законодавчі акти, які б цивілізованим парляментарним шляхом невтралізували згадану стратегічну операцію Росії проти України і створили всі умови для запевнення національної безпеки України, для покращання умов життя та добробуту українського народу, а угоди, які руйнують українську державність, щоб було скасовано.

Конкурс есеїв для юних мешканців стейтів Мериленд, Делавер та Дистрикт Колюмбія

Літервілл, Мд. — Братський конґрес стейтів затоки Чесапік влаштовує конкурс есеїв. Конкурс є відкритий для учнів від 6-ої до 12-ої кляс, мешканців стейтів Мериленд, Делавер та Дистрикт Колюмбія.

Перша нагорода — 100 дол. бонд. Друга нагорода — 75 дол. бонд.

Тема: в англійській мові „Яке значення має фратерналізм для мене” (What does Fraternalism Mean to Me).

Есей обмежений до 300-400 слів і мусить бути написаний на друкарській машині або виразно власноручно із подвійними відступами. Реченець для отримання есеїв: 11-го травня 1998 року. Просимо включити ім'я і прізвище, назву школи і клясу, до якої учень ходить.

Оцінка есея буде базована на змісті та граматичнім оформленні. Переможці будуть повідомлені три тижні після реченця і будуть вшановані на бенкеті Братського конґресу восени.

Есеї слід висилати на адресу: Paul Fenchak, Chesapeake State Fraternal Congress, 407 Towson Avenue, Lutherville MD 21093.

КОМІТЕТ БУДОВИ ХРАМУ БОЖОЇ МАТЕРІ В ЗАРВАНИЦІ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ В ЗСА

проголошує П'ЯТИЙ список жертводавців, які щедро відгукнулися на наш заклик

(Список охоплює пожертви від 21-го листопада 1997р. до 17-го лютого 1998 р.)

Н.Н. Чикаго, Ілл.	3,000.00
д-р Гайда Ігор і Рома в св. п. батьків о. Ярослава та Любови Княгиницьких, та батька Пилипа Гайди гімназійного професора	2,000.00
д-р Лозинський Іван	1,000.00
Стецина Олекса і Маргарета, в св. п. батьків Михайла і Евдокії з села мала Плавуча, район Козова	1,000.00
інж. Козбур Таран і Ксеня	500.00
Дідух Петро і Анна, в св. п. батьків Дмитра і Марії Скавських та Івана і Меланії Дідух	300.00
Кровіцький Іван і Евстахія, в св. п. батьків Михайла і Анни Вирсти	300.00
Тгір Василь і Олена, в св. п. інж. Михайла Барановського	250.00
Цяпа Михайло, в св. п. батьків Миколи і Марії Цяпи з села Мозолівка	250.00
Шевчук Теодор і Зиновія	250.00
Дозорський Марія, в св. п. батьків Михайла і Параскевії Кунько	200.00
Ільків Михайло і Оля	200.00
Ільчишин Василь і Оля	200.00
Леник Микола і Клавдія, в св. п. батьків Василя і Теклі Венгер	150.00
Савків Володимир, в св. п. дружини Оксани Савків	150.00
Савків Марко, в св. п. мами Оксани Савків	150.00
Смик Володимир	150.00
Молодов Тарас і Ксеня	300.00
Зварин Стефанія, в св. п. мужа адвоката Івана Зварина	100.00
Бабухівський Петро, в св. п. дружини Тані	100.00
Барусевич Марія, в св. п. невіджалуваного мужа д-ра Миколи Барусевича	100.00
Bearkshire Physicians Surgeons P.S., в св. п. Лідії Данилюк	100.00
Данчук Володимир і Текля, в св. п. батьків Василя і Ксені Бобкових та Антона і Марії Данчуків	100.00
Іванців Михайло і Анна, в св. п. Лідії Данилюк	100.00
Клівак Ірена	100.00
д-р Клос Олександер, в св. п. Оксани Савків	100.00
Лисяк Теодозій	100.00
Мельничин Іван і Гелен	100.00
Поповський Станлей і Софія	100.00
інж. Пришляк Ярослав	100.00
д-р Темницький Юрій і Софія	100.00
Чорний Стефанія	100.00
д-р Шкільник Володимир і Надія	100.00
Шумилович Тарас і Ірена	100.00
Ґіна Григорій і Анна в наміренні за здоров'я сина Ярка	100.00
Березяк Катерина, в св. п. мужа Володимира	50.00
Зенич Петро і Анна, в св. п. батьків Василя і Ірени та Миколи і Анастазії Савчук	50.00
д-р Комаринський Ярослав, в св. п. Володимира Березяка	50.00
Кулинич Анна	50.00
Лівчак Богдан	50.00
Хлипняч Ярослав	50.00
Самиця Ярослав і Віра	30.00
Ганушевський Юрій і Ольга	25.00
Іванів Наталія, в св. п. о. Богдана Левицького	25.00
Пришляк Марія	25.00
Український Золотий Хрест, в св. п. о. Капеляна Оселі УЗХ в Лігайтоні, Па. о. Богдана Левицького	25.00
Петик Іванна	20.00

Доповнення до списка пожертв від 4-го до 25-го листопада 1997 р.

Дудун Богдан і Анна було проголошено 200.00, має бути 250.00 за недогляд перепрошуємо.

Комітет будови храму Матері Божої в Зарваниці при Фундації УВУ щиро дякує всім жертводавцям за співпрацю з нами.

Для інформації наших шановних жертводавців подаємо, що збірка принесла 45,925.00 дол. Процент за той збірковий час 599.92 дол., разом ці гроші в сумі 46,524.92 дол., які комітет складав на ч. конта 23470.000 в Кредитівці „Самопоміч“ в Ню Йорку, на бажання о. мітрата Романа Ганкевича 14-го лютого 1998 р. передано на загальне конто, яке є в Кредитівці за підписом голови Комітету проф. Івана Головінського, і представника о. мітрата Романа Ганкевича, мгр. Володимира Баранецького в присутності членів комітету проф. Петра Ґоя, Михайла Фурди, і інж. Богдана Качора.

Комітет збірки при Фундації УВУ в ЗСА вишле всі списки, які були проголошені в щоденнику „Свобода“ до Владики Саприги до Тернополя.

Комітет збірки при Фундації УВУ сердечно дякує всім жертводавцям за співпрацю. В новому році бажаємо вам і вашим родинам Божого благословення.

КОМІТЕТ БУДОВИ ХРАМУ В ЗАРВАНИЦІ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ

„Колядуємо Україні!”

Заключна точка — колядують з'єднані хори „Сурма” і „Прометей”, диригент Р. Андрушко.

Цей клич вже дев'ятий раз скликав українську громаду і приятелів до спільного, справді екуменічного і соборного Різдвяного концерту, з участю хорів усіх українських християнських церков і християн евангельської віри Чикаґо і околиць. Цього року концерт відбувся 1-го лютого в катедрі св. о. Миколая і залишиться в пам'яті як один з кращих концертів цікавими програмами, рівнем, способом виконання, проведення та масовою участю і жертвенністю громади.

Ініціятива цих концертів зродилася „на зорі української незалежности”, як сказав у своєму слові д-р Василь Маркусь, відкриваючи свято від імени організаторів — Т-ва „Рух допомоги незалежній Україні”. Перші концерти, зроджені на хвилі величезного ентузіязму, стали гарною традицією-потребою сердець: спільно линути словами наших чудових колядок, віншувань в Україну, ділитися радістю і вірою, якою надихає нас Різдво Христове та й вболіваннями за краще завтра України.

Після слова-відкриття присутніх привітав Владика Михаїл Вівчар, ЧНІ, словом сповненим сердечністю, заохотою — всі хочемо слухати колядок! І ще одна фраза пролунала, у словах привіту генерального консула України, Віктора Кирика: „Діти, що пішли тепер до школи, родилися вже в незалежній Україні”. Висловив при цьому подив і вдячність тим, що з третього або і дальших поколінь, зберігають тут українство і діти яких нині виступають. — А діти-учні парафіяльної школи св. о. Миколая, члени хору „Євшан-зілля” вже скоріше згуртувались зі звіздою при вході, та співаючи „Добрий вечір тобі”, підійшли до царських воріт і разом з цілим хором та присутніми заспівали „Бог Предвічний”. Так розпочався концерт, яким цікаво вели Христя Косач і Юра Заяць.

Продовжуючи концерт „Євшан-зілля” під вмілим дириґуванням вчительки Марти Стадник заспівав: „На радощах заспіваймо” — народна мелодія, „Різдвяну пісеньку” І. Недільського і „На небі зірка” Н. Нижанківського. Співали вільно, чітко вимовляючи слова, при цьому у барвних вишиваночках, презентувались, як юні артисти. Їхня участь — це і приємність, і гордість. Були нагороджені рясними оплесками.

Наступний виступ молодих об'єднаних ансамблів бандуристів „Рідної Школи” і ОДУМ (дириґентки Дарія Діденко і Мотря Пошиваник) був захоплюючий — вони дарували присутнім цікаво виконані колядки при супроводі бандур: „Добрий вечір” і „Нова радість” К. Стеценка, славного „Щедрика” — тріо лиш на бандурах — Д. Діденко, М. Пошиваник і Леся Климченко, та колядку вдвох Д. Діденко і Л. Климченко — гарне звучання і голосів і бандур.

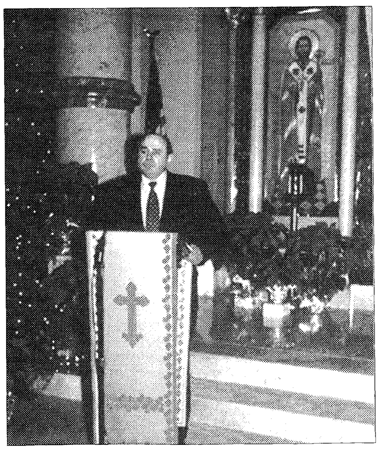
Наступним був спів хору „Боян” катедри св. Володимира під керівництвом дириґента В. Поповича. Заспівали три колядки: „Ой, видить Бог” К. Стеценка, „Ой рано, рано” В. Ступницького з чутливим виспівуванням „Ой, дай, Боже”, що дуже подобалося та „Грайте, дзвони” О. Кошиця.

Першу частину концерту закінчив хор церкви св. Андрія в Блумінґдейл, Ілл., дириґент д-р Василь Трухлий, колядками: „Нова радість”, „На Йорданській річці” і „У Єрусалимі”. Хор відомий, з гарними голосами, співав з відчуттям.

Ведучі контертом Х. Косач і Ю. Заяць, крім інформацій про чергові виступи-точки, заповнювала конечні перерви для зміни виконавців гарним словом: римованим і прозою з давніх строф Ю. Шкрумеляка та з найновіших колядок з України, рецитували дотепні уривки віншувань і короткі розповіді про різдвяно-новорічно-йорданські звичаї.

Другу частину започаткував „Крилос” собору свв. Володимира і Ольги — дириґент мґр Надя Савин-Вірхнянська, що дарував присутнім несподівані перлини, композиції Веделя з Канону Різдвяної Утретні, пісні 4, 7, 8, 9, та „Ой там за горою” К. Стеценка. Виконані гарно, з відчуттям, насували мимоволі рефлексії, яке словне і композиційне багатство становлять наші відправи. Опісля виступив хор християн евангельської віри — дириґент П. Туз, і заспівали: „Різдвяну ніч” С. Биковського, „Чуєш ангельські співи” — народна коляда і ще одну народну мелодію — „Землю юдейську нічка вкриває”. Молоді свіжі голоси нової хвилі прибулих з України звучали гарно, а ще коли нагадати таку особливість, що при кожній пісні дириґував інший дириґент, відразу насувалась думка — скільки ж професіоналів у цьому хорі! В дальшому співав хор „Славута” катедри св. о. Миколая — дир. о. диякон Михайло Городиський. Виконали „Ой видить Бог”, „Нова радість” — обі коляди С. Стеценка, та „Не плач, Рахиле” Т. Буковського. Ця повна символіки коляда з гарним сольо-співом о. М. Городиського зробила помітне враження. Сильним завершенням концерту був спів з'єднаних хорів „Сурма” (громадський) і „Прометей” (церкви свв. Володимира і Ольги) дир. Роман Андрушко. Могутньо прозвучала пісня „З нами Бог” Т. Турчанінова, бадьоро — „Добрий вечір” К. Стеценка і „Все сьогодні радістю наповнилося” Г. Ганке. Ця початкова фраза стала і знаком цього надзвичайного концерту, і його дуже добрим закінченням.

Ірина Камінська

Привіт складає консул України в Чикаґо В. Кирик.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН минулої середи, 25-го лютого, оглянув повіти та місцевості центральної Фльориди, де в ночі з неділі на понеділок, 23-го лютого, безпощадний гураґан наніс великої шкоди місцевому населенню, включно з людськими жертвами. У розмові з тими, котрі пережили гураґан, але втратили своє житло та майно поблизу місцевости Кіссіммі, Фла., Президент пообіцяв зробити все можливе, щоб допомогти їм стати на ноги. Він одначе попередив, що всі вони тепер будуть переходити цілий ряд різних почувань, починаючи від злости та сліз до гніву, котрі спрямовуватимуть проти працівників наглої потреби, що на їх думку не будуть помічними негайно. Один із потерпілих заявив: „Його присутність серед нас і слова потіхи дають людині почуття, що вона не є самітньою в нещасті“.

ЗСА У СЕРЕДУ, 25-ГО ЛЮТОГО, заохочували своїх громадян відвідувати Іран і сказали, що улегшать процедуру отримання віз іранцям, які хочуть подорожувати до Америки. Ці коментарі Джеймса Рубіна, речника Державного департаменту, були найновішим позитивним кроком і відповіддю ЗСА на минулорічні вибори президентом Ірану Мохаммеда Хатамі, людини поміркованих поглядів. Все це вказує на поліпшення взаємовідносин, які ЗСА впродовж 20-ти років цілковито відкидали, закидаючи Іранові підтримку терористів, спроби здобути ядерну зброю та шкодити мирним заходам на Близькому Сході. Побачивши, що американських учених і борців радо вітають останнім часом у Теграні, столиці Ірану, ЗСА починають заохочувати до поліпшення стосунків.

НАУКОВЕЦЬ, ЩО ПЕРЕЙШОВ до ЗСА з Совєтського Союзу, заявив, що колишній Совєтський Союз мав „сотні тонн“ бактерій антраксу, небезпечної та отруйної речовини, та меншу кількість вірусів віспи і чуми готовими для ракетного запускання у випадку війни в 1980-их роках. Д-р Кантаян Алібеков, який був керівником одного із відділів совєтської біологічної програми, поки перейшов у 1992 році до американців, уважає, що сьогодні в Росії дальше існує велика кількість програм з часів “холодної війни“. У розмові з Тімом Вайнером, кореспондентом щоденника „Ню Йорк Таймс“, він стверджує, що „вони продовжують досліди виробництва біологічних середників і твердять, що це є для оборонних цілей“.

ПОДІЇ

З'ЇЗД І ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ КЛК

Виндгам, Н. Й. — Тут у суботу, 7-го березня, в Скі Віндгам відбудуться річний з'їзд та лещатарські змагання Карпатського Лещетарського Клюбу. У програмі також — бенкет і роздання нагород, початок о год. 6:30 вечора. Реєстрація до змагань — від год. 8:30 до 9:30 ранку, початок змагань — о год. 10:30. Зголошуватись слід до: Severin Palydowych, P. O. 698, Hunter, NY 12442. Телефон для інформацій (518) 263-4866 (до год. 10-ої вечора).

ЗУСТРІЧ З ДІНОЮ УДОВЕНКО

Ню Йорк. — Союз Українок Америки влаштовує зустріч з Діною Удовенко, дружиною президента 52-ої Генеральної асамблеї ООН, міністра закордонних справ України. Зустріч відбудеться у суботу, 7-го березня, о год. 4-ій після полудня в Українському Інституті Америки, 2 схід 79-та вул. в Ню Йорку.

Для песимізму...

(Закінчення зі стор. 2)

мо, що, поряд з ростом неґативних явищ, не стоять на місці також і позитивні. При всьому недбальстві державної влади до внутрішніх проблем, в Україні все ж з'являються нові театри, школи, університети, працюють мистецькі виставки, поволі удосконалюється армія, створюються нові кінофільми, приватизуються та відбудовуються готелі, споруджуються нові житлові будинки, з'являються малі та середні підприємства, працівники яких у переважній більшості отримують свою платню вчасно. Хаос панує здебільшого на державних підприємствах. Попри саботаж і штучне гальмування реформ, ринок усе ж крок за кроком виборює свої права.

Найголовнішим є те, що Україну визнав світ. Її не тільки визнали, але й поважають, з нею рахуються, до її думки прислухаються, їй довіряють. Яскравим прикладом цього є той факт, що міністра закордонних справ України Геннадія Удовенка навіть обрано головою сесії Генеральної Асамблеї ОНН.

Українські літаки та прилади для дослідження космосу користуються популярністю. Ще недавно Оксана Баюл здобула першу медаль для незалежної України, а сьогодні спортовці України вже мають не менше сотні золотих, срібних та бронзових нагород з олімпійських, европейських і світових змагань. І Гинм України все частіше звучить на таких змаганнях, але ми швидко звикли і вже не захоплюємося так, як відразу після розвалу імперії. Усі ці нагороди також збільшують авторитет держави.

Не раз наші читачі нарікають на неґативні вістки з України та засуджують українців, які виїздять за кордон. Ми тут, у діяспорі, живемо в ліпших умовах і при всьому бажанні до кінця не розуміємо, як це жити у злиднях аж сім років підряд і не бачити посмішки на вустах постійно голодних власних дітей чи внуків. Адже ж коли їхні діти помруть від голоду, то звільняться місця для чужинців.

Нам би не обурюватися, а співчувати і захоплюватися їхнім тепінням і мужністю. І тим, що вони зберігають життя українських дітей для майбутнього. Крім того, діяспора нині заникає, а оживити її зможе тільки “четверта хвиля”. Колись і вона окріпне і, якщо не увіллється в нинішні організації, то створить свої. І діяспора знову зміцніє. А сильна діяспора потрібна кожній, навіть міцній державі.

Сьогодні цих людей зрозуміє тільки той, хто спробував хоча б рік при американських цінах вижити за 17 долярів на місяць, коли тільки за помешкання треба щомісяця заплатити 40 дол. (тобто 80 гривень). А в Україні живуть. І не панікують, так як ми тут. А ще й відвідують мітинґи, свята, концерти, театри, університети, намагаються зробити життя кращим, малюють картини, пишуть романи, вірші. Таких людей не критикувати треба, ними треба захоплюватися.

Україні та її народові сьогодні дуже важко, але вона виживе і раніше, чи пізніше здолає злочинність та інші неґативні явища.

Фінансування...

(Закінчення зі стор. 1)

цієї справи, відразу сказали, що тепер ужиють це, як політичний засіб під час цьогорічних виборів і тоді доперва виборці побачать хто справді є за тим, щоб змінити існуючі правила згаданого закону, котрі в останніх виборах принесли стільки неприємностей кандидатам обидвох партій.

Канада вшанувала українського лікаря

Д-р Ярослав Барвінський, відомий лікар у Канаді, ЗСА та Україні і голова Відділу хірургії грудної клітки та хірургії серцево-судинної системи в Манітобському Університеті у Вінніпезі, був 16-им лавреатом Нагороди Канадської Фундації „Освіта", тобто особою тої ж фундації на 1997 рік, яка вшанувала д-ра Барвінського у Вінніпезі 11-го червня 1997 року. Фундація „Освіта" була заснована і заінкорпорована в 1982 році з метою вшановувати осіб, які зробили визначний вклад для добра і розвитку української громади, включно з фінансовою допомогою для розбудови Англо-Української Двомовної Програми.

Д-р Барвінський народився 1926 року в селі Тустоголови, Зборівського повіту на Тернопільщині в Україні. Закінчивши Українську гімназію в Тернополі, після війни студіював медицину в Мюнхенському Університеті. В 1948 році з батьками і сестрою переїхав до Канади, де в 1950 році вступив до Манітобського Університету. В 1955 році д-р Барвінський закінчив студії медицини, після чого спеціялізувався в хірургії, зокрема хірургії грудної клітки і серцево-судинної системи. Цю спеціялізацію почав він у Вінніпезі й опісля продовжував у Вестерн Резерв Медичній Школі у Клівленді, Огайо, де став головним резидентом хірургії грудної клітки у шпиталі тої ж школи. В 1961 році, після успішного складення відповідних іспитів, д-р Барвінський став першим спеціялістом хірургії грудної клітки та серцево-судинної системи серед українських лікарів Північно-Американського континенту.

Довголітня співпраця з Манітобським Університетом дала йому вельми помітні успіхи: почавши як викладач, Я. Барвінський згодом став повним професором і головою Відділу хірургії грудної клітки й серцево-судинної системи в тій же високій школі і директором Програми хірургії серця провінції Манітоби. Під час професійної та педагогічної діяльности не покидав він також і дослідної праці. Тож він є автором і співавтором багатьох книжок, збірників, статтей та доповідей в його спеціяльності на багатьох національних і міжнародних конференціях. В дослідній праці окрему увагу він присвятив медичним наслідкам Чорнобильської трагедії.

Під сучасну пору д-р Барвінський є Почесним професором хірургії Українського Державного Медичного Університету в Києві і дійсним членом Королівської Колеґії лікарів і хірургів Канади, Американської колегії хірургів, Американської колегії лікарів грудної клітки, Американської колегії кардіології та Королівського Товариства Медицини в Лондоні, Англія. Він є також активним членом таких престижевих організацій, як Американська асоціяція хірургії грудної клітки, Американська асоціяція кардіологів, Канадське серцево-судинне товариство і членом-основником Товариства хірургів грудної клітки.

Поза професійною та педагогічною діяльністю Я. Барвінський присвячував багато уваги загальним науковим і культурним організаціям та інституціям, будучи в різний час членом їхніх керівних органів. Він є дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук, членом-основником Українського Академічного і Професійного Товариства ім. Міхновського, членом Ради Вінніпезької симфонічної оркестри, головою Фундації Канада-Україна, був заступником голови Фундації ім. Тараса Шевченка, головою Гільдії Католицьких лікарів та членом Головної Ради Фундації св. Софії, заснованої св. п. Патріярхом Йосифом.

Д-р Барвінський одержав низку нагород і почесних відзначень, включно з такими як річна нагорода від Дослідної фундації Ст. Боніфас, нагорода за визначні заслуги від Наукового Центру Здоров'я, нагорода за визначні заслуги від Українського Лікарського Товариства Північної Америки, нагорода — дослідна стипендія від Медичної Асоціяції Дослідної Ради Канади, Шевченківська медаль за вклад у розвиток української спільноти в Канаді від Конґресу Українців Канади та окремі признання і відзначення від Манітобського Університету.

В липні 1997 року д-р Барвінський одержав однорічну наукову відпустку від Манітобського університету, приймаючи оферту професора-гостя в Центрі клінічно-медичної етики в Чикаґському університеті. Д-р Сіґел, директор того центру, в листі до д-ра Барвінського з цього приводу між іншим писав: „Ви були вибрані з-поміж багатьох виїмково високо кваліфікованих кандидатів вишколювати осіб для провідницької ролі в царині клінічно-медичної етики". Слід підкреслити, що Чикаґський Університет є однією з десятьох найвизначніших дослідних шкіл в цій ділянці. Поза викладами та дослідною працею Я. Барвінський також надає етичні консультації — нову ділянку, яка щойно починає розвиватись.

Д-р Я. Барвінський плянує відійти на емеритуру в наступному році, і саме в тому часі він зорганізує новий центр в Манітобському Університеті. Це буде перший в Канаді Центр медичної етики.

Треба подивляти професійні й науково-дослідні здобутки д-ра Барвінського і побажати йому дальших успіхів у цій новій і важливій ділянці медичних наук. Ми також щиро бажаємо його родині — дружині Марії, їхнім дітям і внукам багато щастя й успіхів.

Д-р В. Зарічний

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Пожнив'я Олімпіяди в Наґано, Японія

І врешті пройшли „баталії" зимової Олімпіяди, на закінчення якої околицю Наґано зачепив легкий землетрус. Сталося це вже після „гокейового землетрусу", що його скоїли американські гокейові професіонали, еліміновані з медалевого етапу змагань репрезентацією Чехії. Замість здобутку сподіваної „навіть" золотої медалі, гокейові мільйонери принесли сором своїй країні, особливо Гокейовій федерації, що була змушена офіційно перепросити НОК Японії за вчинений вандалізм у приміщеннях „Олімпійського села", як теж покрити кошти за вдіяні шкоди. Заздалегідь були відправлені додому теж кандидати на золоту медалю — канадські репрезентанти, що спричинили гокеїсти Фінляндії, які здобули бронзову медалю. На щастя, канадці, професіонали-мільйонери, не вчинили в своїх приміщеннях жодного лиха.

Елімінація цих двох репрезентацій европейськими гокеїстами принесла теж сором найсильнішій гокейовій лізі у світі, Ен-Ейч-Ел, найкращі змагуни якої входили до збірних ЗСА і Канади. Великим тріюмфом вважаються заслужені перемоги репрезентації Чехії, яка після елімінації ЗСА розправилася зі збірною Російської Федерації, перемагаючи її вислідом 1:0. Була це для чеських гокеїстів золота перемога. Цікаво згадати, що в часі тієї важливої зустрічі між періодами від одного з представників Чехії приступив телевізійний репортер і з цікавости запитав, чому чеські гокеїсти виявляють таке натхнення проти репрезентантів Росії?

„Це не припадок, — заявив він, — подивіться на однострій найкращого нашого гокеїста Ягра, на ньому число 68, це пригадка трагедії його родини і Чехії, яку брутально спричинили росіяни в тому році, задусивши самостійність нашої держави своїми танками"... Якщо йдеться про здобутки перемог і медалів, домінували репрезентанти Німеччини і Норвеґії, а підсумкову табелю здобутків медалів подаємо вкінці.

Якщо йдеться про Україну, то, як ми вже згадували раніше в підсумку першої половини Олімпіяди, її конто медалів не змінилося. Свою другу в історії незалежну участь в зимовій Олімпіяді все таки задокументували срібною медалею. Про причини цього скромного здобутку в Наґано ми вже писали в „Спортових Вістях" і повторюватися не варто. Очевидно в Україні, як і діяспорі, чуда ніхто не передбачував. Одначе здобуток для такої великої країни (тепер вже значно кращі умовини в порівнянні з виступом в Ліллєгаммері), — досить скромний. Ще перед виїздом до Японії були натяки і сподівання щодо здобутку медалів в трьох ділянках: біятлоні, лещатарстві вільного стилю і фігуристів. Остаточно надію виправдала єдина біятлоністка Олена Петрова, що здобула срібну медалю. Близько до медалевої висоти була теж жіноча естафета біятлоністок в складі — Цербе, Петрова, Водоп'янова і Зубрилова, одначе опинилася на 5-му місці. Ще ближче до цих висот були лещатарі вільного стилю, які після першого етапу змагань займали чолові місця, але у фінальному етапі позначився брак досвіду в таких великих змаганнях і їх обігнали досвідчені ветерани зі ЗСА та інших країн. Остаточно в жіночій групі 15-16-літні Т. Козаченко і А. Цупер зайняли відносно високі 5-6-те місця, Ю. Клюкова — 8-ме. В групі чоловіків С. Кравчук зайняв 9-те місце.

Значно гостріша конкуренція виявилася для наших фігуристів. У групі чоловіків домінували росіянин, канадець і француз (Кулик, Стойко і Кондельоро); Дмитренко і Загороднюк закінчили на далеких від медалевих місцях. Подібно було і в жіночій групі, де сподівано американки Ліпінська і Кван здобули золуту і срібну медалі, бронзову здобула китаянка Лю Чен. Наші Ляшенко зайняла 9-те, а Лавренчук 11-те місця. В парах далі домінували росіяни, що здобули золоту і срібну медалі. Репрезентанти України Романова-Ярошенко і Грушина-Гончарів опинилися на низьких місцях. На лещатарських трасах (30 км) досить добре виступили І. Тараненко і В. Шевченко, зайнявши відповідно 8-ме і 14-те місця. В естафетних змаганнях збірна України в складі — Шевченко, Тараненко, Гаясова і Пестрякова, зайняла дев'яте, на усіх 16, місце. Чоловіча естафета на трасі 4 х 10 км. в складі — Нікон, Зарівний, Артюхів і Попович, зайняли 12-те місце. Не відіграли більшої ролі українські ковзанярі (про причину ми вже писали), саночники і інших ділянок зимового спорту.

Репрезентації ряду країн світу мали щастя мати у своїх складах талановитих спортовців, які зуміли здобути більше число медалів, як наприклад, лещатарка Росії Лозутіна — 5 медалів (3 золоті, срібну і бронзову), Данілова — друга росіянка — (2 золоті і одну срібну), Штімеманн з Німеччини, біятлоністка (1 золоту й 2 стрібні), Дісі — друга німкеня — золоту, срібну і бронзову медалі в ковзанярських перегонах. Розчаровані повернули додому десятки репрезентацій країн світу, які не здобули жодної медалі, в цьому числі спортовці сусідньої Польщі. Та вважається важливішим брати участь в Олімпіяді, як здобувати медалі. Особливо це важне для відновленої незалежної України, прапор якої повівав у Наґано на Олімпійських аренах та при врученні срібної медалі репрезентантці О. Петровій. Важливим теж був досвід для ряду юних дебютантів, який причиниться до кращого їх виступу в наступній зимовій Олімпіяді в 2002 році, яка проходитиме в ЗСА.

ПІДСУМКОВА ТАБЕЛЯ ЗДОБУТИХ МЕДАЛІВ НА ОЛІМПІЯДІ В НАҐАНО

	Медалі			
Країни	**золоті**	**срібні**	**бронзові**	**разом**
Німеччина	12	9	8	29
Норвеґія	10	10	5	25
Росія	9	6	3	18
Австрія	3	5	9	17
Канада	6	5	4	15
Америка	6	3	4	13
Фінляндія	2	4	6	12
Голяндія	5	4	2	11
Японія	5	1	4	10
Італія	2	6	2	10
Франція	2	1	5	8
Китай	0	6	2	8
Швайцарія	2	2	3	7
Південна Корея	3	1	2	6
Чехія	1	1	1	3
Швеція	0	2	1	2
Білорусія	0	0	2	2
Казахстан	0	0	2	2
Болгарія	1	0	0	1
Данія	0	1	0	1
Україна	0	1	0	1
Австралія	0	0	1	1
Бельґія	0	0	1	1
Англія	0	0	1	1

О. Твардовський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 7-го БЕРЕЗНЯ 1998 р.

Рочестер, Н.Й. Річні загальні збори 367-го Відд. УНС відбудуться о год. 1:30 по полудні в їдальні школи св. Йосафата. На порядку звіти членів уступаючої Управи і контрольної комісії. Вибір нової Управи на 1998 рік та вибір делегата і заступника на 34-ту Конвенцію УНС. Якщо на визначений час не прибуде вимагана статутом кількість членів, збори відбудуться півгодини пізніше і будуть правосильні. Після зборів перекуска.